Jak jsme se ozdravovali

Sedím u počítače ve své pracovně boršické chaloupky a začínám pomalu ťukat na písmenka, abych napsal na papírek, jak jsme se letos dvakrát s manželkou ozdravovali v našich krásných lázních - v Luhačovicích. Byl máj, byl lásky čas, kdy jsme hned první den tohoto básníky opěvovaného měsíce nastoupili do lázeňského hotelu Morava. Měli jsme pokoj č. 203. Řeknete si číslo, jak číslo. Pro mne má toto číslo vzpomínkovou hodnotu. Číslo 203 donesl totiž na svém tričku vítězně do cíle běhu na 10 km slavný běžec Emil Zátopek na prvních poválečných olympijských hrách v Londýně v roce 1948.

Netroufám si spočítat, kolikrát jsem Luhačovice ve svém životě navštívil. Byla to také spousta krásných setkání, příběhů a událostí, které jsem zde prožil. Nezapomenutelným zážitkem, bylo setkání se spisovatelem Františkem Kožíkem, o kterém jsem vám už ve svých Čteních vyprávěl. Často se také ve svých vzpomínkách vracím ke kouzelné atmosféře vánočního koncertu ve zdejším novém kostele Svaté rodiny. Koncert se nám s dechovou hudbou Boršičankou moc povedl a po jeho skončení nám stovky lidí dlouho, dlouho tleskalo. Byl to můj úplně nejkrásnější vánoční koncert, který jsem kdy moderoval. A že jich za ta léta s různými kapelami bylo!

Moje, to úplně první setkání s těmito kouzelnými lázněmi bylo v roce 1947. Jako jedenáctiletý chlapec jsem se zúčastnil orelského tábora na Provodově. Spávali jsme ve stanech, jejichž podsady jsme si sami udělali. Svítili jsme v nich svíčkami. Na Talašově louce, kde tábor stál, nebyl elektrický proud. Jednou jsme podnikli přes hřeben Vizovických vrchů výlet do Luhačovic. Zde máte o tom

Orelský tábor 1947. archív: Vladimír Salčák

důkaz. Zastával jsem funkci trubače a každý den jsem troubil večerku a budíček.

Znalost skautské večerky se mi vyplatila. Několikrát jsem ji pak troubíval při rozloučení se zemřelými skauty na veselském hřbitově, zněla také na dětských (nikoliv pionýrských) táborech, kde jsem dělal vedoucího, či dvanáct let při pobytech s vnoučaty na Haťách u slovenské Chvojince. Můj největší muzikantský honorář, a to právě za odtroubení skautské večerky, jsem dostal od České televize. Troubil jsem ji v televizním dokumentu Skaut má holá kolena, který režíroval Břeťa Rychlík. Za 24 tónů (c,e,g) jsem dostal rovných 1.000.- Kč. To g nad linkami bylo dokonce „proklatě“ nízko !

To jsem ale odbočil od tématu Luhačovice. Mám nejen na samotné lázně, ale i na jejich okolí moc krásné vzpomínky. S baťůžkem na zádech jsem „prochodil“ (to je po valašsky) mnohé chodníčky krásných lesů, napil se léčivých vod, několikrát postál u hrobu Betyny, druhé ženy Bedřicha Smetany, která na luhačovickém hřbitově spí svůj věčný spánek. Odmoderoval jsem zde spoustu koncertů s různými kapelami, zahrál si dokonce i v místním divadle a v jejich okolí mám hodně dobrých přátel. U Tondy Kadlčka jsme si v pátek pochutnali na vynikajícím grilovaném kolenu. Koleno bylo samozřejmě bez cholesterolu!

Nebýt tohoto ozdravného pobytu, nevěděl bych, co to je GARNI hotel. Nu a protože jsme byli ubytováni v GARNI hotelu Jestřabí, tak už to vím. Je to zařízení, určené jen ke krátkodobým pobytům, kde se zpravidla podává jen snídaně. Nádherný interiér i exteriér hotelu je ve stylu slovenského architekta Dušana Jurkoviče, kterému se právem

Hotel Garni Jestřabí. zdrj: web

říká, že to byl „básník dřeva“.

Počasí nebylo vůbec „lázeňské“, ale my jsme měli to štěstí, že jsme ani jednou nezmokli při cestě na večeři do Společenského domu. Skoro se mi chce říci, že jsme tomu „větru i dešti“ konečně poručili. Nám to vždy vyšlo tak, že pršelo před odchodem na večeři, při samotné večeři a po příchodu do hotelu.

Byť bylo o nás postaráno na té nejvyšší úrovni a jídlo bylo také vynikající, shodli jsme se s manželkou, že to byl náš poslední dobrovolný pobyt mimo naše dva domovy. Shodli jsme se také, že lázně nejsou pro staré a nemocné lidi, ale pro lidi mladé a zdravé.

I když… nikdy neříkej NIKDY !

Vladimír Salčák
Boršice u Blatnice 10. 10. 2011

P.S.

Nečiním si vůbec žádný nárok na to, abyste si moje povídání četli. Jak už jsem se několikrát zmínil, je to moje jakási nestandardní bibliografie.